

PINTÉR LAJOS

tiszavirág

most

*most
ahogy a fehér papír fölé
dőlk
bányász lebonthatatlan
szénfalak fölé
eltűnődöm szakmám
becsületén
szakmám? szerelmem?
mondd mi a neved
és mondd mit is érsz?
mert mi is az
irodalom
kinek kacat csak
ócska lom
de kinek a birodalom
– de nem az
melyet fegyverrel foglaltak
diktátorok
mind szónokló rossz torok
s mely birodalom
mind leomlik egy napon
hanem az omolhatatlan
a romolhatatlan
szellem becsületén
tűnődöm én
tört erőm szerint
fölötte őrködöm*

egy kislecske emlékére

*egy kislecske
emléke mozog bennem
fészkéből
kiborult kislecske emléke
akit kezembe
én vettem
fészkébe
visszatettem én
testének pille súlyán
súlytalanságán
tűnődöm
vacogásán
a megrémült lecskepár
röptén
sivításán a fészkek körül
egy kislecske halhatatlan
emléke mozog bennem
talán már nem éltem hiába
ne írd érdemül
de ne ródd fel
vétkemül
megmentettem az életét*

fehér ede bácsi

*fehér ede bácsi
magyartanárom
emléke legyen örök
legyen áldott
naponta gondolok rá
ki ott maradt
a gimnáziumban őrizőnek
akkor is
mikor mi büszkén
elballagtunk
elérhetetlen céljaink felé
ki az első
utcakövön botlott el*

*kinek sorsa a tengereké
de a tanárok ballagása
csak ki a temetőbe
mi becsukódtunk
mi büszkén elballagtunk
s ott maradt az iskola
tárt
üresen kongó épülete
sírtak a nyitódó kapuk
a szegletkövek
de igazán akkor sírtak
amikor ő ballagott el végül
hóna alatt mennyi
mennyei dolgozatfüzet
évek múltak el azóta
s én most siratom*

részeg az éjszakában

*lenn egyetlen viharlámpa
imbolygó részeg jár az éjszakában
csillagvilág vigyázza fenn*

